

Nr 25

Utlåtande i anledning av Kungl. Maj:ts proposition med anhållan om riksdagens yttrande angående vissa av Internationella arbetsorganisationens allmänna konferens år 1967 vid dess femtioförsta sammanträde fattade beslut.

Genom en den 9 februari 1968 dagtecknad proposition, nr 39, vilken hänvisats till lagutskott och behandlats av andra lagutskottet, har Kungl. Maj:t, under åberopande av propositionen bilagt utdrag av statsrådsprotokollet över socialärenden, anhållit om riksdagens yttrande över vad föredragande departementschefen anfört angående vissa instrument, som antagits av Internationella arbetsorganisationens allmänna konferens år 1967 vid dess femtioförsta sammanträde, nämligen

1. konvention (nr 127) om den högsta vikt som får bäras av en arbetstagare,
2. rekommendation (nr 128) i samma ämne,
3. rekommendation (nr 129) om information och samråd inom företaget,
4. rekommendation (nr 130) om prövning och avgörande av klagomål inom företaget,
5. konvention (nr 128) om invaliditets-, ålders- och efterlevandeförmåner,
6. rekommendation (nr 131) i samma ämne.

Texterna till instrumenten har såsom bilagor (bilagorna 1—6) fogats till propositionen. Beträffande dessa texter får utskottet hänvisa till bilagorna.

I propositionen föreslås att riksdagen skall godkänna att Sverige ansluter sig till konventionen (nr 128) om invaliditets-, ålders- och efterlevandeförmåner. Däremot avstyrkes svensk ratificering i fråga om konvention nr 127. Vidare anföres i propositionen att konvention nr 127 och rekommendationen i samma ämne bör överlämnas till arbetarskyddsstyrelsen, på vilken det bör ankomma att i samråd med arbetsmedicinska institutet pröva frågan om och i vad mån de båda instrumentens principer bör komma till uttryck i lagstiftning eller i särskilda av styrelsen utfärdade anvisningar. Rekommendationerna nr 129 och nr 130 anses ej påkalla någon åtgärd från statsmakternas sida medan rekommendation nr 131, i de delar den inte redan tillgodosetts i svensk lagstiftning, anses böra beaktas i det fortsatta lagstiftningsarbetet, om och i den mån det befinns möjligt och lämpligt.

Internationella arbetskonferensens femtioförsta sammanträde hölls i Genève under tiden den 7—29 juni 1967. I sammanträdet deltog delegation 1 — *Bihang till riksdagens protokoll 1968. 9 saml. 2 avd. Nr 25*

ner från 109 av ILO:s 119 medlemsstater jämte representanter för flera internationella mellanstatliga och icke statliga organisationer, tillsammans ca 1 400 personer. Social- eller arbetsministrar eller andra regeringsledamöter från 66 länder bevistade konferensen, bland dem statsråden Geijer och Aspling. Det stora flertalet medlemsstater hade sändt fullständiga delegationer, dvs. två regerings-, ett arbetsgivar- och ett arbetstagarombud. Sverige deltog i sammanträdet med en fullständig delegation.

Enligt artikel 19 i Internationella arbetsorganisationens stadga skall ifrågavarande konventioner och rekommendationer underställas riksdagen.

1—2. Högsta vikt som får bäras av en arbetstagare

Beträffande innehållet i instrumenten rörande maximivikt anmärkes följande.

Konventionen äger tillämpning endast på de grenar av näringslivet för vilka vederbörande medlemsstat upprätthåller ett system med arbetsinspektion. I konventionen fastslås följande fyra principer. 1) Arbetstagare får inte anmodas eller tillåtas att befatta sig med transport för hand av börda, som på grund av sin vikt kan antas äventyra hans hälsa eller säkerhet. 2) Arbetstagare som används till transport för hand skall dessförinnan erhålla utbildning eller instruktioner i arbetsteknik. 3) Lämpliga tekniska hjälpmedel skall i största möjliga utsträckning användas för att begränsa eller underlätta transporter av bördor. 4) Kvinnor och minderåriga arbetstagare får endast i begränsad utsträckning anmodas utföra transport för hand av bördor och, om de anlitas till sådant arbete, skall maximivikten vara avsevärt lägre än den som är medgiven för vuxna manliga arbetstagare.

I jämförelse med konventionen har rekommendationen ett vidsträcktare tillämpningsområde. Den omfattar nämligen alla grenar av näringslivet och inte bara »reguljära» transporter för hand utan också »tillfälliga» sådana transporter.

Rekommendationen innehåller bestämmelser som är avsedda att utvidga principerna i konventionen och tjäna som ledning för regeringarna samt arbetsgivarnas och arbetstagarnas organisationer vid dessa principers tillämpning. Som exempel kan nämnas rekommendationens avdelning IV, som förordar, att läkarundersökning bör, i den mån det är möjligt och lämpligt, krävas innan arbetstagaren anmodas utföra reguljär transport för hand av börda, att ytterligare läkarundersökningar bör ske från tid till annan i mån av behov samt att intyg rörande arbetstagarens lämplighet för anställning bör utfärdas. Avdelning VI reglerar villkoren för maximivikt såvitt avser vuxna manliga arbetstagare, kvinnor och minderåriga arbetstagare samt anger att minimiåldern för användning av sistnämnda kategori till transport av bördor för hand snarast möjligt bör höjas till 16 år och grad-

vis till 18 år. Avdelning VII berör arbetsmängden per dag eller skift samt hjälpmedel och utrustning till skydd för hälsa och säkerhet. I avdelning VIII inryms diverse bestämmelser rörande vetenskaplig forskning inom det av rekommendationen behandlade området samt rörande tillämpning av rekommendationens bestämmelser på sådana transportmetoder som dragning och skjutning. Slutligen kan nämnas att rekommendationen innehåller en bestämmelse, som fastslår principen att den maximivikt som får transporteras för hand av arbetstagare snarast bör nedbringas till 55 kg.

Konventionen om maximivikt antogs med 196 röster mot 74. 54 ombud lade ner sina röster. Rekommendationen i samma ämne antogs med 267 röster mot 8 och 50 nedlagda. I fråga om konventionen röstade det svenska arbetstagarombudet för dess antagande, medan arbetsgivarombudet röstade emot och regeringsombuden lade ner sina röster. Beträffande rekommendationen röstade samtliga svenska ombud för dess antagande.

Svenska bestämmelser samt yttranden i ärendet

De svenska bestämmelser som bör beaktas vid prövning av frågan om en svensk anslutning till konventionen resp. tillämpning av rekommendationen är arbetarskyddslagen den 3 januari 1949 (nr 1), arbetarskyddskungörelsen den 6 maj 1949 (nr 208) och kungörelsen den 2 september 1966 (nr 521) om förbud att använda minderårig till vissa arbeten.

I ärendet har yttranden inhämtats från arbetarskyddsstyrelsen, medicinalstyrelsen, arbetsmedicinska institutet, Svenska arbetsgivarreföreningen (SAF), Landsorganisationen i Sverige (LO), Tjänstemännens centralorganisation (TCO) och ILO-kommittén.

Beträffande innehållet i de svenska bestämmelserna och i yttrandena hänvisas till redogörelse härför i propositionen s. 6—14.

3—4. Information och samråd samt prövning av klagomål inom företaget

Beträffande innehållet i rekommendationerna anmärkes följande.

Rekommendationen angående information och samråd inom företaget består av två delar, av vilka den ena berör allmänna synpunkter på och den andra riktlinjer för information och samråd inom företaget. I rekommendationen uttalas att arbetsgivarna, arbetstagarna och deras organisationer bör erkänna betydelsen av att inom företagen utvecklas en anda av inbördes förståelse och ömsesidigt förtroende, som bör främjas genom snabb spridning och utväxling av information i fråga om olika sidor av verksamheten inom företaget samt arbetstagarnas sociala villkor. I detta syfte bör företagsledningen fastställa effektiva riktlinjer för information efter hörande av arbetstagarna och deras representanter. Metoderna för information och samråd bör inte få inkräkta på föreningsfriheten och bör inte heller menligt inverka på arbetstagarnas.

fritt valda representanters och deras fackliga organisationers ställning eller begränsa de organs funktioner som representerar arbetstagarna. För att informationssystemet skall fungera effektivt bör de som berörs därav undervisas i dess rätta utnyttjande samt så långt möjligt göras förtrogna med alla ämnen som bör bli föremål för information och samråd.

I den del av rekommendationen som behandlar riktlinjer för information och samråd framhålls att informationen bör gå fram på två vägar, nämligen dels mellan företagsledningen och arbetstagarna och dels mellan företagsledningen och arbetstagarnas representanter. Rekommendationen räknar därefter upp olika kommunikationsmedia och anger de ämnen som bör omfattas av informationssystemet samt fastslår slutligen att om något av dessa ämnen varit föremål för förhandlingar eller reglerats i kollektivavtal informationerna bör uttryckligen ange detta förhållande.

Rekommendationen angående prövning och avgörande av klagomål inom företaget innehåller tre huvuddelar, som behandlar allmänna principer, förfaranden som skall tillämpas inom företaget samt reglering av oavgjorda klagomål.

Den i rekommendationen fastslagna huvudprincipen är att varje arbetstagare som anser sig ha anledning anföra klagomål bör, vare sig han handlar individuellt eller tillsammans med andra arbetstagare, ha rätt att anföra sådant klagomål utan att fördenskull utsättas för några som helst repressalier och att få detta klagomål prövat i enlighet med ett lämpligt förfarande. De slag av klagomål som förutsätts i rekommendationen omfattar inte kollektiva krav, som syftar till en förändring i anställningsvillkoren. När ett förfarande för prövning av klagomål fastställts genom kollektivavtal, bör parterna i ett sådant avtal rekommenderas förbinda sig att främja avgörandet av klagomål inom ramen för ett sådant förfarande och att avhålla sig från varje åtgärd som skulle kunna försvåra en effektiv tillämpning av detta förfarande. Arbetstagarnas organisationer eller representanter för arbetstagarna inom företaget bör, på lika villkor i fråga om rättigheter och skyldigheter, tillsammans med arbetsgivarna och deras organisationer delta i utformningen och tillämpningen av klagomålsförfaranden. I syfte att minska antalet klagomål bör enligt rekommendationen stor omsorg ägnas åt utformningen av en sund personalpolitik, vilken bör ta hänsyn till och respektera arbetstagarnas rättigheter och intressen. Vidare bör företagsledningen samverka med arbetstagarnas representanter innan beslut fattas i personalfrågor och frågor av social natur.

Den del av rekommendationen som behandlar förfaranden inom företaget anger som en allmän regel att försök först bör göras att avgöra klagomålet direkt mellan arbetstagaren och dennes arbetsledare. Om ett sådant försök misslyckas, bör arbetstagaren ha rätt att få sin sak prövad i en eller flera högre instanser. Klagomålsförfarandet bör vara så enkelt och snabbt som möjligt och arbetstagaren bör äga rätt att biträdas eller före-

trädas av sin organisation, en arbetstagarrepresentant eller annan person. Hans representant eller rådgivare bör åtnjuta samma skydd som tillkommer arbetstagaren själv. Arbetstagaren eller hans representant bör, om den sistnämnde är anställd i samma företag, åtnjuta erforderlig ledighet för att kunna deltaga i prövningen av klagomålen utan att åsamkas någon inkomstförlust annat än vid fall av missbruk. Vidare bör åtgärder vidtas för att tillse att de regler och den praxis som reglerar klagomålsförfarandet och villkoren för dess anlitande bringas till arbetstagarnas kännedom.

Ehuru rekommendationen fastslår principen att klagomål i största möjliga utsträckning bör avgöras inom företagen, uppräknas i rekommendationens sista del olika procedurer för en lösning även utanför företagen, t. ex. i kollektivavtal reglerade förfaranden, förlikning eller skiljedom meddelad av offentlig myndighet, hänvändelse till arbetsdomstol eller annan judiciell myndighet. Om arbetstagaren önskar anlita någon av dessa procedurer bör han beredas erforderlig ledighet för att kunna deltaga i den. Detta bör inte medföra någon inkomstförlust, om hans klagomål vid prövningen befinns vara berättigat. Slutligen stadgas att ansträngningar bör göras för att förlägga dessa förfaranden till en tidpunkt utanför arbetstagarens arbetstid.

Rekommendationen om information och samråd antogs med 321 röster mot 0 och 3 nedlagda. Rekommendationen om prövning av klagomål antogs med 290 röster mot 0 och 7 nedlagda. Samtliga svenska ombud röstade för båda rekommendationerna.

Regler och praxis i Sverige samt yttranden i ärendet

I arbetarskyddslagen och arbetarskyddskungörelsen finns vissa bestämmelser av betydelse i förevarande sammanhang. I övrigt regleras de frågor som berörs i rekommendationerna genom avtal och överenskommelser mellan arbetsmarknadens parter.

En redogörelse för gällande regler och praxis har intagits i propositionen s. 16—19.

I ärendet har yttranden inhämtats från SAF, LO, TCO och ILO-kommittén.

Beträffande innehållet i yttrandena hänvisas till s. 19—20 i propositionen.

5—6. Konvention och rekommendation angående invaliditets-, ålders- och efterlevandeförmåner

Beträffande innehållet i konventionen och rekommendationen anmärkes följande.

Den nya konventionen medger att medlemsstat, för vilken konventionen är i kraft, kan godta dess förpliktelser med avseende på invalidpensioner eller ålderspensioner eller efterlevandepensioner. I fråga om en-

var av dessa grenar kan den skyddade personkretsen omfatta a) alla arbetstagare, däri inbegripet lärlingar, eller b) minst 75 % av hela den förvärvsarbetande befolkningen eller c) alla i landet bosatta eller sådana därstädes bosatta, vilkas medel så länge följderna av det inträffade riskfallet består inte överstiger vissa i konventionen föreskrivna gränser. En medlemsstat vars ekonomi är otillräckligt utvecklad kan emellertid ratificera konventionen med vissa temporära undantag, om den skyddade personkretsen omfattar minst 25 % av alla arbetstagare eller minst 50 % av samtliga arbetstagare inom industriföretag.

Med invaliditet förstås i konventionen oförmåga till förvärvsarbete, i föreskriven utsträckning, när det kan antagas, att oförmågan kommer att vara bestående eller när den kvarstår efter utgången av en föreskriven period av tillfällig arbetsoförmåga eller av arbetsoförmåga som befinner sig i ett inledande skede. Åldersgränsen för rätt till ålderspension anges till högst 65 år eller den högre ålder som kan föreskrivas av vederbörande myndigheter med hänsyn till statistiskt påvisbara demografiska, ekonomiska och sociala förhållanden. Om den föreskrivna åldersgränsen är 65 år eller däröver, skall åldersgränsen under föreskrivna villkor sänkas beträffande personer, vilka varit sysselsatta inom yrken som enligt nationell lagstiftning med avseende på åldersförmåner bedöms vara tunga eller ohälsosamma. I händelse av familjeförsörjarens död måste ratificerande land garantera att åtminstone änkan och barnen kommer i åtnjutande av efterlevandeförmåner.

När det gäller förmånerna och villkoren för deras uppbärande ansluter sig konventionen nära till 1952 års konvention (nr 102) om minimistandard för social trygghet. Förmånsbeloppen bestäms med hänvisning till standardförmånstagare, som definieras på följande sätt: i fråga om invaliditetsförmåner, man med hustru och två barn; i fråga om åldersförmåner, man med hustru i pensionsåldern; i fråga om efterlevandeförmåner, änka med två barn. Förmånerna skall när det gäller invaliditet uppgå till 50 % av standardförmånstagarens inkomst och när det gäller ålderdom och familjeförsörjarens död 45 % av nämnda inkomst, dvs. 10 resp. 5 % högre än de belopp som fastställts i nyssnämnda konvention. En nyhet är att varje stat som godtar förpliktelserna med avseende på invaliditetsförmåner skall tillhandahålla rehabiliteringshjälp som är ägnad att sätta en handikappad i stånd att återupptaga sin tidigare verksamhet eller, om detta inte är möjligt, den förvärvsverksamhet som är lämpligast med hänsyn till hans anlag och förmåga. Därjämte skall åtgärder vidtas för att främja placering av handikappade i lämpligt arbete.

Varje medlem vars lagstiftning skyddar arbetstagare kan i mån av behov från konventionens tillämpning undantaga vissa kategorier av anställda samt temporärt sådana arbetstagare inom jordbruksnäringen, vilka ännu vid tidpunkten för ratifikationen inte skyddas genom dess lagstiftning. Vi-

dare kan undantas sjöfolk, däri inbegripna fiskare sysselsatta med saltsjöfiske samt offentliga tjänstemän, om dessa grupper är skyddade genom speciella system, som tillsammans tagna tillhandahåller förmåner minst likvärdiga med dem som föreskrivs i konventionen.

Slutligen medger konventionen under vissa villkor att ratificerande stat kan göra avvikelser från vissa bestämmelser, om staten har ett väl utvecklat socialt trygghetssystem som, ehuru det inte uppfyller alla konventionens detaljbestämmelser, likväl omfattar större andel av de ekonomiskt verksamma och erbjuder en högre förmånsstandard än den i konventionen föreskrivna.

Enligt den kompletterande rekommendationen bör medlemsstaterna, om så är erforderligt i etapper, utsträcka tillämpningen av sin lagstiftning om invaliditets-, ålders- och efterlevandeförmåner till att omfatta personer som sysselsätts med tillfälligt arbete och slutligen till alla förvärvsarbetande personer. Vidare fastställer rekommendationen högre normer med avseende på förmånsbeloppen än dem som anges i konventionen.

Konventionen antogs med 240 röster mot 5 och 59 nedlagda. Röstetalen i fråga om rekommendationen var 192 — 45 — 54. Samtliga svenska ombud röstade för konventionen, medan i fråga om rekommendationen arbetstagarombudet röstade för, arbetsgivarombudet emot och regeringsombuden lade ner sina röster.

Svenska bestämmelser samt yttranden i ärendet

De problem som berörs i konventionen och rekommendationen regleras i Sverige genom lagen den 25 maj 1962 (nr 381) om allmän försäkring.

I ärendet har yttranden inhämtats från riksförsäkringsverket, SAF, LO, TCO och ILO-kommittén.

Beträffande innehållet i de svenska bestämmelserna och i yttrandena hänvisas till propositionen s. 22—32.

Departementschefen

Föredragande departementschefen, statsrådet Aspling, anför i propositionen bl. a.:

»Vad först beträffar *konventionen (nr 127)* om den högsta vikt som får bäras av en arbetstagarare vill jag framhålla att inget av de remissorgan som yttrat sig i ärendet — arbetarskyddsstyrelsen, medicinalstyrelsen, arbetsmedicinska institutet, LO och ILO-kommittén — har tillstyrkt svensk ratificering. Arbetarskyddsstyrelsen anser att artikel 7, som innehåller särbestämmelser för bl. a. kvinnor, utgör ratifikationshinder. Denna uppfattning delas inte av LO. ILO-kommittén erinrar om att mom. 2 i nämnda artikel synes förutsätta att en maximivikt fixeras och att ratificerande land enligt artikel 8 har skyldighet att vidtaga åtgärder för genom-

förande av konventionens bestämmelser. Vidare erinrar kommittén om att principen om mäns och kvinnors lika ställning vunnit full anslutning på den svenska arbetsmarknaden. En konsekvens av denna likabehandling är att offentligrättsliga regler inte onödigtvis bör medverka till skillnader i den manliga och den kvinnliga arbetskraftens möjligheter att konkurrera om arbetstillfällena. Genom att ratificera konventionen riskerar man, framhåller kommittén, att ställas inför tvånget att i lagstiftningen införa särbestämmelser av sådan art som torde böra undvikas. Under hänvisning till det anförda avstyrker ILO-kommittén ratificering av konventionen.

Rekommendationen (nr 128) i samma ämne överensstämmer enligt kommitténs mening inte heller till alla delar med svensk uppfattning. Eftersom de principer som kommit till uttryck i såväl konventionen som rekommendationen emellertid i en rad avseenden står i samklang med svensk lagstiftning och en önskvärd utveckling på området, föreslår kommittén i likhet med LO att instrumenten överlämnas till arbetarskyddsstyrelsen.

Det är enligt min mening knappast möjligt att med internationella instrument eller nationell arbetarskyddslagstiftning i varje läge ge den ansvarige arbetsgivaren ledning, hur hälsoskador skall undvikas hos arbetstagare i samband med lyftning av bördor m. m. Härför behövs dessutom vägledande anvisningar av den typ arbetarskyddsstyrelsen meddelar. Om man skall nå väsentligt längre, förutsätter detta ett sorgfälligt utredningsarbete av det slag som redan bedrivits med framgång av arbetsmedicinska institutet. På grund härav samt på de skäl ILO-kommittén anfört kan jag inte tillstyrka att konventionen om den högsta vikt som får bäras av en arbetstagare ratificeras av Sverige. I likhet med kommittén och LO anser jag att såväl konventionen som rekommendationen bör överlämnas till arbetarskyddsstyrelsen. Det bör ankomma på styrelsen att i samråd med arbetsmedicinska institutet pröva frågan om och i vad mån de båda instrumentens principer bör komma till uttryck i lagstiftning eller i särskilda av styrelsen utfärdade anvisningar.

De båda rekommendationerna om *information och samråd inom företaget* samt *prövning av klagomål inom företaget* (nr 129 och nr 130) behandlar frågor som i Sverige regleras genom avtal och överenskommelser mellan arbetsmarknadens parter. Enligt remissorganen uppfyller dessa avtal och överenskommelser i allt väsentligt de båda instrumentens krav. I den mån så inte är fallet anser jag att det bör vara parternas sak att förhandlingsvägen bestämma om instrumenten skall tillämpas till alla delar. Med hänsyn härtill finner jag i likhet med ILO-kommittén att rekommendationerna inte bör föranleda någon åtgärd från statsmakternas sida.

Konventionen (nr 128) om invaliditets-, ålders- och efterlevandeförmåner utgör ett led i ILO:s arbete på att få fram nya konventioner på socialförsäkringsens område i stället för de äldre konventioner som härrör från mellankrigstiden och som framstår som föråldrade med hänsyn till den

utveckling som ägt rum efter andra världskriget. En början gjordes år 1952 genom konventionen (nr 102) angående minimistandard för social trygghet, vilken omfattar samtliga grenar inom socialförsäkringen.

När det gäller invaliditets-, ålders- och efterlevandeförmånerna har Sverige inte ratificerat minimistandardkonventionen. Det främsta hindret härför har, såsom ILO-kommittén påpekat, varit bestämmelserna i nämnda konvention om att i landet bosatta utländska medborgare skall äga samma rättigheter som landets egna medborgare. Lagen om allmän försäkring uppställer bl. a. krav på svenskt medborgarskap för rätt till folkpensionsförmåner. De nämnda bestämmelserna i minimistandardkonventionen saknar motsvarighet i konvention nr 128. Från denna synpunkt föreligger därför inte något hinder för Sverige att ratificera konvention nr 128.

Av de beräkningar riksförsäkringsverket redovisat i sitt yttrande till ILO-kommittén framgår att Sverige med god marginal uppfyller konventionens krav i fråga om storleken av utgående pensionsförmåner. Vidare omfattar den svenska pensionsförsäkringen allmänt sett en betydligt större krets av försäkrade än konventionen kräver.

Av hänsyn till medlemsstater med ett väl utvecklat socialförsäkrings-system har i konventionstexten införts möjligheter att under där angivna förutsättningar göra undantag från vissa bestämmelser i konventionen. Den svenska lagstiftningen uppfyller inte helt konventionens krav i fråga om kretsen av förmånsberättigade inom efterlevandepensioneringen. Såsom ILO-kommittén funnit torde det emellertid för svensk del föreligga förutsättningar för tillämpning av de undantagsbestämmelser, som avser denna pensionsgren. Inte heller från denna synpunkt föreligger därför något ratifikationshinder.

ILO-kommittén har funnit att det inte heller i övrigt föreligger något hinder för Sverige att ratificera konventionen, och jag ansluter mig till kommitténs uppfattning. Jag vill uttala min glädje över att Sverige kan ratificera denna viktiga konvention, och jag föreslår att så sker.

När det gäller *rekommendationen (nr 131) i samma ämne* föreslår jag -- i likhet med ILO-kommittén -- att rekommendationen, i de delar den inte redan tillgodosetts i svensk lagstiftning, beaktas i det fortsatta lagstiftningsarbetet, om och i den mån det befinns möjligt och lämpligt.»

Utskottet

Utskottet finner ej anledning till erinran mot vad föredragande departementschefen yttrat angående nu ifrågavarande av Internationella arbetsorganisationens allmänna konferens antagna instrument.

Utskottet hemställer,

att riksdagen i anledning av förevarande proposition, nr

39, måtte i skrivelse till Kungl. Maj:t som sin mening ge till känna vad utskottet anfört.

Stockholm den 2 april 1968

På andra lagutskottets vägnar:

AXEL STRAND

Vid detta ärendes behandling har närvarit

från första kammaren: herr Strand (s), fru Carlqvist (s), herrar Lars Larsson (s), Hübinette (h), fru Hamrin-Thorell (fp), herrar Dahlberg (s)*, Edström (fp) och fru Elvy Olsson (cp)*;

från andra kammaren: herr Anderson i Sundsvall (fp)*, fröken Wetterström (h), herr Bengtsson i Varberg (s), fröken Sandell (s), herrar Johansson i Södertälje (s), Jönsson i Ingemarsgården (fp), Johansson i Skärstad (cp)* och Göransson (s)*.

* Ej närvarande vid utlåtandets justering.